

CALIOPIA TOCALĂ

În ochii mei

1

În ochii mei, scăldați de roua stelei de acid,
tresar în spasm istorii, halucinații de întuneric și lizibil
sparg steaua, clipa, piatra și adâncul
visând chemări lăuntrice de dor,
tu arzi cenușă, zgura spuzei de amar,
cadran opac ținut în vid excentric
nelimitat în zările albastre de joc primordial.

Te chem din sânge și te chem din gând,
te chem din nouri și din pulbere albastră,
străin în mine, preschimbat în fier,
aluneci fin pe cruga apusului absent
spre galaxii de cremene...și tiară

2.

Gândul aripă-n cădere

Aripă înaltă gravată-n gânduri albastre până dincolo de cer,
te înalță și te-pleacă sădind în mine eternul efemer,
ia-mi ochiul meu lucid, cu tine,
de piatră înghețată, în ochiul tău de soare,
răspunsul plat al toamnei,
albastrul mov al sorții și gândul aripă-n cădere.

Tu m-ai creat, frumoasă ispravă a gândirii mele...
un...personaj excentric, cu chip și trup străin de mine,
imaginar plin de cruzime și diafan,
scriu texte hieratice în pixeli triști strivind aripile fluturilor de-o noapte.

Doar capul celui mort mă mai poate întreba
ce este iubirea și despre memoria abandonată.

3.

La ce bun...

*Când obțin ceea ce vreau este direcția lui Dumnezeu.
Când nu obțin ceea ce vreau este protecția lui Dumnezeu.*

Cum știu când e direcție și dacă e protecție
și cum fac să fie direcție și nu protecție,
cum aflu când e iubire sau îndurare,
dacă e certitudine sau hazard,
dacă e început sau răcoare,
dacă e răsărit sau dispar,
și cum fac să aflu
care dintre lucruri sunt triste și care vesele,
care sunt bune și care inutile
care anemice și care viguroase, gratuite uneori și eficiente alteori,
spontane sau necesare, niciodată.
Și de-ar fi să aflu,
la ce bun...

4.

De vorbă cu sfinții...

Și se făcea
că mă plimbam cu Sfântul Augustin pe marginea lumii,
care semăna cu o sferă de piatră,
și oamenii, ca niște furnici americane,
își băgau coarnele unde nu le era rostul,
iar sfera râdea de naivitatea lor...
și-mi spunea că nu toate lucrurile sunt albe sau negre
bune sau rele
urâte sau frumoase
și înspăimântată de această nemernicie, de dubla măsură din lucruri,
mirată, privindu-i trupul îndoit nu de timp, ci de dublul adevăr,
l-am întrebat:
și de ce te-ai mai risipit...
apoi, am plecat, trăgând doar pe jumătate cortina peste sfera de piatră.

5

Poezia, ce mai e?

*Înger palid cu privirile curate,
Voluptos joc de icoane...*

Nu, e un joc cu multe laturi, în care se ascund idei,
nu e pentru toată lumea, doar pentru inteligențe multiple.

Nu, nu am.

Dacă nu ai, mergi și cumperi de la o tarabă,
are Protopopeasca o mașinărie de făcut idei,
cine nu are cumpără de la ea, dă și pe datorie.

Cum idei pe datorie...

Simplu, toți trăim într-o datorie stupidă, permanent,

față de sine, către stat, către alții,
conștiința nu se pune, nu mai este nevoie,
a murit de mult,
și la ce-ar mai folosi.
Și cu taraba cum rămâne, unde o găsec,
vreau să cumpăr și eu o tonă de idei.
Caută bine, printre lacrimi și flori, printre oameni și fluturi,
printre ierburi și iască, printre nouri și cerbi...
poate se-ascunde între da și nu,
între izvoare și fulger, între icoane și smârc
între inimă și stâncă.
Păi, nu spuneai că se cumpără de la tarabă?
Da, du-te, prefă-te bine că ești mare poet
și te prinde ea, de mână, taraba.
Te-a prins?
Nu. Am găsit taraba, dar era închis. Si cum o deschid?
Ușile...ușile...
Hei, dragul meu, e o lungă poveste,
în care băieții ca tine cred că tot ce zboară se și mănâncă,
dar izvorul și-a închis haznaua.
Și cum se mai deschide și haznaua asta, că mă plictisești.
Cheia nu e în hazna, ci în tine...
dacă n-ai văzut haznaua, n-ai cum să găsești cheia...nici taraba, nici ideea
și nici izvorul,
tu, sursă primă și ultimă a *jocului secund*.

6.

De aceea

Și luna e neagră și cerul e zvelt,
și stelele-n apă îmi joacă în cerc
și latră în sine și urlă în gând...
privirea-ți țepoasă mă frige pe gând
și jeturi de flash-uri vâlvoi răscolesc
cenușa trecutului mut.
Blestemul lui Tasso te-ajunge curând,
cânți în văpaia nămeților toamnei,
surprins și de logica sterpei Diane,
adio iubire, emoții frugale
cu lanțuri rigide, nu fluturi la poale
și cad în visare și totul e noapte,
și șoaptă uitată ne vine din toate,
micimile, azi, zdruncină lumea,
prefac suferința în glumă, nebuna.

Ce mult m-ai urât,
ce mult mai m-ai fi iubit...
De aceea.

1.

Nimic nu pare a fi

Nimic nu pare a fi ce este...

de sus, lumea pare un furnicar inutil,

de jos,

înaltul nu e atât de înalt, iar

pustiul nu e pustiu niciodată,

din el apare mereu neprevăzutul.

Când lucrurile îmi par clare și limpezi,

sunt încâlcite și tulburi,

dar

cum nu sunt inițiată să le văd,

întunericul se tot adâncește...

2.

Inimă sângerândă

Eu nu plângeam, durerea mă-mpietrise,

rugând pământul să se crape-n două

și să mă-nghită-n-trânsul.

Vedeam fără ochi,

strigam fără limbă-n gură,

vorbeam fără cuvinte,

zâmbeam în lacrimi,

șoapta-mi era arsură,

viața, moartea mici glume seci, amare.

În luntrea lui Charon, le voi găsi acolo...

de vreau,

îi dau foc... și

scap.

3. **Fără cap, Fără mâini, fără picioare**

Omul e așa de mare că se pierde între faldurile unei bancnote
Un produs fără cap, fără mâini, fără picioare,
care se rătăcește în pliurile mici ale unei bancnote nu poate fi om.
Pe eticheta lui, așa scrie, om.
A! Or fi confundat etichetele,
nu asta vedem tot timpul?
Dar ia uită-te, la instrucțiuni,
la *Mod de utilizare*, de pe ambalaj,
ce scrie,
la citește,
scrie conștiință?
Nu.
Atunci, da.
E om.

4. **Omul de lângă noi**

Un trecător grăbit, cu capul bine-ascuns între gulerele hainei
privind superior în jur, dar cam înspăimântat,
s-a prins în hora unei haite.
Te uiți, îl vezi și treci mai departe.
Salcâmi își cântă nebunia târzie,
toamna își plânge berzele negre
vântul, nisipul din piatră,
marea, apa
iar muntele e mai puțin decât
un vierme în palatul lui de bale albe.
Și eu nu știam că are
patru mâine, patru picioare și patru guri, doar.